

A Fővárosi Törvényszék,
mint másodfokú bíróság
I.Kf.650.061/2017/5.

*Vj/136-69/2015. az eljárás alá vont
számára betekinhető és a Vj/136-70/2015.
nyilvános változatú* I.Kf.650.061/2017/7.
számú javító végzéssel javítva.

Budapest, 2018. április 9.

dr. Matheidesz Ilona s.k.
tanács elnöke

A Fővárosi Törvényszék a ( ) , eljáró
ügyvéd: ( ) által képviselt ( )
felperesnek a jogtanácsos által képviselt ( )
( ) alperes ellen fogyasztóvédelmi ügyben hozott határozat bírósági felülvizsgálata
iránt indított perében, a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2017. június 1. napján hozott
3.K.34.116/2016/17. számú ítélete ellen a felperes 18. sorszámú fellebbezésére – nyilvános
tárgyaláson – meghozta a következő

í t é l e t

A Fővárosi Törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja és kötelezi a felperest, hogy
fizessen meg 15 nap alatt az alperesnek 100 000 (százezer) forint másodfokú perköltséget és az
államnak - az illetékekben eljáró hatóság felhívására – 24 000 (huszonnégyezer) forint
fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az alperes a 2016. október 5-én kelt az eljárás alá vont számára betekinhető és a
nyilvános változatú* számú határozatában megállapította, hogy a felperes 2015.
júniusától tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatot folytatott azon állítások közzétételével, melyek
szerint az Arany Só és az Arany Só Mini Szanatórium termékek betegségek megelőzésére,
kezelésére, gyógyulásának elősegítésére, jótékony egészségre gyakorolt hatás és egyéb használatból
várható kedvező hatás kiváltására alkalmasak, továbbá azzal, hogy azt a látszatot keltette a
kereskedelmi gyakorlatban való megjelenítéssel, hogy az Arany Só terméket jogszerűen
forgalmazza. A jogsértések miatt a felperest kétfélmillió forint versenyfelügyeleti bírság megfizetésére
kötelezte, emellett eltiltotta a további jogsértő magatartás folytatásától és kötelezte arra hogy a
felperes által működtetett weboldalakon a határozat rendelkező részét a kézhezvételtől számított 30
napon belül 90 napos időtartamra tegye közzé.

A határozat felülvizsgálata iránti felperesi keresetet az elsőfokú bíróság ítéletével elutasította. Az

ítélet indokolásában felhívta a fogyasztókkal szembeni tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmáról szóló 2008. évi XLVII. törvény (a továbbiakban: Fttv.) 3.§ (1)-(4) bekezdéseit, a 6. § (1) bekezdés b) pontját, a 4. § (1)-(2) bekezdéseit, a 14. §-át, az Fttv. mellékletének 17. pontját, valamint a fogyasztók élelmiszerekkel kapcsolatos tájékoztatásáról szóló 2011. október 25-i 1169/2011/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (a továbbiakban: 1169/2011/EU rendelet) 7. cikk (4) bekezdését, a 2. cikk (1)-(3) bekezdéseit, illetve 6. cikk (1)-(2) bekezdéseit. A jogszabályhelyek alapján azt hangsúlyozta, hogy a felperesnek a közigazgatási eljárás során azt kellett volna előtárnia, hogy az általa reklámozott termékek a közzététel időpontjában rendelkeztek a reklámokban kommunikált vagy azokban sugalmazott hatásokat alátámasztó bizonyítékokkal. Az a körülmény, hogy a termékek aranykolloidot tartalmaznak, nem jelenti azt, hogy az ehhez az összetevőhöz fűzött tudományos állítások a termékekre is igazak. A termék egyéb összetevői, használata, alkalmazása, az adott hatóanyag termékbe történő strukturálása, esetleges technológiai átalakítása, mind befolyásolhatja az egyes összetevők élettani hatását. Az alperes az eljárása során nem pusztán az aranykolloidot, hanem magát a termékeket vizsgálta, a felperesnek is a termékekre vonatkozóan kellett volna a reklámozás során alkalmazott kommunikáció helytállóságát bizonyítania, amely sikertelen maradt. A felperes kommunikációja alkalmas volt egy fogyasztói réteg üzleti döntéseinek befolyásolására különös tekintettel arra is, hogy az érintett, adott esetben betegségben szenvedő fogyasztói réteg érhetően fokozott érdeklődést tanúsíthat a termékekkel szemben, lévén fogékonyabb az állapotuk javulásával kecsegtető ígéretekre.

Az elsőfokú bíróság a szakértői bizonyítást szükségtelennek tartotta, mivel a felperesnek a kereskedelmi kommunikáció valóságtartalmát igazoló bizonyítékkal legkésőbb a kommunikáció közzétételekor kellett volna rendelkeznie, amely hiányosság a perben lefolytatott szakértői bizonyítással nem pótolható. A wikipedia.org weboldal aranykolloiddal kapcsolatos bejegyzéseit az internetes weboldal működési módja, jellege és megjelenési formája miatt zárta ki a bizonyítékok köréből. Utalt arra is, hogy az Egészségügyi Nyilvántartási és Képzési Központ (a továbbiakban: ENKK) tájékoztatása szerint az Arany Só termék nyilvántartásba vétele során annak klinikai értékelése nem történt meg, így önmagában a nyilvántartásba vétel ténye nem igazolja a termékekkel kapcsolatos felperesi állítások valóságát. Kiemelte, hogy a fogyasztóknak az egészséghez és a megfelelő tájékoztatáshoz való joga ésszerű korlátja a szólásszabadságnak és a véleménynyilvánítás szabadságának, ez pedig gátja annak, hogy a felperes az állítása valóságtartalmának igazolása nélkül bármit állítson a termékeiről. A kiszabott bírságot a generális és speciális prevenció céljainak megfelelőnek, arányosnak tartotta.

A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet keresete szerinti megváltoztatását, másodlagosan annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kérte. Az volt az álláspontja, hogy az elsőfokú bíróság az alperesi határozat jogalapját és a bírság összességét tekintve is megalapozatlan döntést hozott. Kiemelte, hogy a termékekben az aranykolloidot kizárólag sóval keverték, a só pedig nem befolyásolja az aranykolloid tudósok által kimutatott hatását. Tévedett tehát akkor az elsőfokú bíróság, amikor az aranykolloid bizonyítottan jótékony hatását nem tulajdonította automatikusan magának a termékeknek is. Hivatkozott emellett arra, hogy a termékek reklámozásában tudományos felkészültségű szakemberek nyilatkoztak, a kereskedelmi kommunikáció valóságtartalmát ezért már a kommunikáció közzétételekor bizonyította a felperes. A wikipedia.org weboldalt elfogadott és megalapozott forrásnak tartotta és sérelmezte, hogy azt az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság az igazságügyi szakértő kirendelésére irányuló kérelmét elutasította, holott azzal az OGYÉI-OÉTI állásfoglalásban foglaltakat kívánta cáfolni. Indítványozta a másodfokú eljárásban is azonos tartalommal igazságügyi szakértő kirendelését.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes perköltségben történő marasztalását kérte. Fenntartotta a határozatban foglalt álláspontját és a fellebbezés megalapozatlanságát állította. A szakértő kirendelését indokolatlannak és szükségtelennek tartotta.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A másodfokú bíróság a polgári perrendtartásról szóló 1953. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 253. § (3) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletének jogszerűségét a felperes fellebbezésének és az alperes fellebbezési ellenkérelmének keretei között bírálta felül. Ennek során azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatokból helyes tényállást állapított meg és mind a jogsértést, mind a szankciót illetően helytálló jogi következtetést vont le. A felperes a fellebbezésében nem sorakoztatott fel olyan indokokat és érveket, amelyek a fellebbezés kedvező elbírálását eredményezhették volna.

A fellebbezésben foglaltakra tekintettel kiemeli a törvényszék, a felperes maga sem vitatta, hogy az Arany Sót különleges táplálkozási célú élelmiszer-kategóriában történt nyilvántartásba vétel nélküli, általános közfogyasztásra készült terméknek szánta. Az általa működtetett honlapokon, nyomtatott sajtóban, televíziós reklámokban és adásokban, szórólapon, illetve YouTube videóban állította a termékek egészségmegőrző, betegségmegelőző, illetve különböző betegségek okozta panaszok enyhítését eredményező tulajdonságokat.

Az Európai Parlament és Tanácsnak élelmiszerek címkézésére, kiserelésére és reklámozására vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló 2000/13/EK irányelv (a továbbiakban: 2000/13/EK irányelv) 2. cikk (1) bekezdése az egyes magatartásokat listázva rögzíti, hogy az élelmiszerek reklámjai nem lehetnek alkalmasak arra, hogy a vásárlót megtévezzék. A 2. cikk (3) bekezdés b) pontja szerint a speciális élelmezési célokra szánt élelmiszerek esetében sem megengedett élelmiszerek felruházása emberi betegségek megelőzésének, kezelésének vagy gyógyításának tulajdonságával és ilyen tulajdonságokra nem is hivatkozhatnak. Az 1169/2011/EU rendelet 7. cikk (3) bekezdése és az Fttv. melléklete 17. pontjának értelmezésével azt lehetett megállapítani, hogy élelmiszerek esetén az Fttv. valótlanosságuk esetén, míg az 1169/2011/EU rendelet valóságtartalomra tekintet nélkül tiltja a gyógyhatás állítását.

A fenti rendelkezésekre tekintettel az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az Arany Só esetében a jogsértő magatartás az élelmiszernek minősülő termék gyógyhatására vonatkozó kommunikáció közzétételével megvalósult.

Az Arany Só Mini Szanatórium esetében annak volt jelentősége, hogy a termék orvostechnikai eszköznek minősül. Ahogyan azonban az ENKK tájékoztatásból kitűnt, a termék nyilvántartásba vétele során annak klinikai vizsgálata nem történt meg.

Helytelenül hivatkozott a fellebbezésében a felperes mindkét termékkel kapcsolatosan arra, hogy az aranykolloidnak tulajdonított pozitív élettani hatások automatikusan igazak az Arany Sóra és az Arany Só Mini Szanatóriumra. Megalapozottnak találta a törvényszék az elsőfokú ítélet okfejtését azzal kapcsolatosan, hogy az aranykolloidra vonatkozó tudományos kutatások és publikációk termékek reklámozásához való felhasználása nem volt megengedett.

Kiemeli a másodfokú bíróság, hogy az Fttv. 14. §-a értelmében a felperes a kereskedelmi gyakorlat részét képező tényállítás valóságát igazolni köteles. Az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást

akként, hogy a kommunikáció valóságtartalmát igazoló bizonyítékokkal legkésőbb annak közzétételekor kellett volna rendelkeznie a felperesnek. Emiatt az utólagos bizonyításra irányuló szakértő kirendelésre vonatkozó indítványt megalapozottan utasította el. A másodfokú eljárásban pedig ugyanezek indokok miatt a törvényszék sem látta az indítvány teljesítését indokoltnak.

A Fővárosi Törvényszék az elsőfokú bírósággal egyezően jutott arra a megállapításra, hogy a felperes magatartása mindkét termék esetében az Fttv. 3. § (1) bekezdése által tilalmazott tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatot valósított meg, mert az az Fttv. 6. § (1) bekezdésének b) pontja szerint azok egészségre gyakorolt hatását illetően tévesztette meg a fogyasztókat. A fentiekre tekintettel a törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta.

A sikertelenül fellebbező felperes a Pp. 78. §-a alapján köteles megfizetni az alperes jogi képvisellel felmerült munkadíjból álló másodfokú perköltségét, amelynek összegét a másodfokú bíróság a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet alkalmazásával, mérlegeléssel állapította meg. Pervesztessége folytán a felperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (3) bekezdés b) pontja és a 46. § (1) bekezdése szerint viseli a fellebbezési illetéket.

Budapest, 2018. február 28.

dr. Matheidesz Ilona s.k. a tanácsa elnöke

dr. Tergalecz Eszter s.k. előadó bíró

dr. Varga Eszter s.k. bíró